

i Kommissionens Forslag, nemlig § 16. Denne Paragraf gaar ud paa, at Indenrigsministeriet fremtidig skal kunne meddele Bevilling til fast Staderet for Bundgarn paa Steber, hvor Fiskeri dermed for Tiden ikke drives, eller hvor det opgives, imod Erlæggelse af en aarlig Afgift til Statskassen. Den høitærede Indenrigsminister udtalte ved Lovens Forelæggelse, at han ikke troede at turde gaa saa vidt af Hensyn til den almindelige Næringsfriheds Principer. Men naar man fastholder, at Meningen med Kommissionens Forslags Bestemmelse kun er at give en Staderet imod en aarlig Afgift til Statskassen paa de Steber, hvor der ikke drives Fiskeri, eller hvor ingen Anden ved denne Lovs Udstedelse allerede har Bundgarn, forekommer det mig, at det ikke kan siges, at Nogens Ret bliver traadt for nær, og dertil kommer, at Bundgarn er en bekostelig Sag, saa at der kunde være Grund til, at Bedkommende fik en Sikkerhed for, at han ogsaa i Fremtiden kunde beholde den Plads, som han havde udset til sit Bundgarn. Jeg tror derfor, at i hele Bundgarnfiskeriets Interesse vilde det være rigtigt, om man havde optaget denne Bestemmelse fra Kommissionens Forslag; men vigtigere end denne Bestemmelse er dog efter min Mening en anden Bestemmelse i Kommissionens Forslag, der angaar Fiskeriet i Limfjorden og ogsaa Fiskeriet i de øvrige Fjorde, og som den høitærede Indenrigsminister heller ikke har troet at kunne gaa ind paa af lignende Grunde. Det er Bestemmelserne i Kommissionens Forslag under §§ 18 og 45. I § 18 hedder det, at Fiskeriet i Limfjorden forbeholdes Beboerne af de samme tilgrændsende Distrikter indenfor en Afstand af 2 Mil fra Fjorden, og i § 45 om Fiskeriet i de øvrige Fjorde, at dette forbeholdes de tilgrændsende Kommuners Beboere. Jeg beklager, at den ærede Indenrigsminister ikke har kunnet gaa ind paa disse Bestemmelser eller i det Mindste paa Modifikationer deraf, thi jeg tror, at den Tanke, der ligger til Grund for Kommissionens Forslag, og som nærmere er udviklet i dens Betænkning, er god. Det er der paavist, hvilken overordentlig Betydning Fiskeriet i Fjordene har for det øvrige Fiskeri, hvorledes Fjordene eller i det Mindste mange af dem maa betragtes som Udledningssteder for Fiskenes Yngel, hvorfra den vandrer ud i Havet, samt hvorledes Fjordene netop paa Grund af deres hele Beskaffenhed, de mere indskrænkede Rum, de snevne Indløb, hvormed de ofte forbindes med Havet, det mere grundede Vand, der er i dem, ere mere udsatte for Opfiskning ved ødelæggende Fiskeri eller et for stærkt drevet Fiskeri, og dertil kommer endvidere, hvad der er notorisk, og hvad jeg allerede har berørt, at Fiskeriet maa siges at være i Tilbagegang navnlig i Landets Fjorde. Jeg tror, at under saadanne Omstændigheder kan der være megen Grund til at gaa videre,

end det er slet i Regjeringens Lovforslag, med Hensyn til Indskrænkninger i den almindelige Frihed, hvad dette Fiskeri angaar. Jeg skal imidlertid dog tilføje, at jeg ikke her bestemt vil paastaa, at det, som Kommissionen har foreslaaet om det Forbehold, der skulde tages for Kommunernes Beboere eller de tilgrændsende Beboere indenfor den bestemte Afstand, netop er den rigtige Maade, hvorpaa man skulde træffe slige Indskrænkninger, det er muligt, at der kunde træffes andre, som ere mere hensigtsmæssige; men jeg tror blot, at man skulde gaa videre i Indskrænkning af Fiskeriet i disse Fjorde, end det er slet i Lovforslaget, nemlig ved Forbudet mod de skadelige Røstfaber. Jeg skal imidlertid dog, inden jeg forlader denne Materie, tilføje, at, naar jeg udtalt dette som det Onskelige, er det ikke min Mening, at jeg vil holde paa det som Noget, jeg anser for at være af saa absolut Nødvendighed i hele Fiskeriets Interesse, at vi, naar man ikke gjør det, ligesaa godt kunde undvære en Lov; jeg siger ikke: Alt eller Intet. Evertimod, jeg skal, selv om disse Bestemmelser ikke blive optagne, alligevel modtage Loven, som den foreligger fra den høitærede Indenrigsminister, som et stort Fremskridt i Fiskeriets Interesse; men jeg tror, at man vilde gaane Fiskeriet endnu mere, naar man gik noget videre i Indskrænkningen med Hensyn til Fiskeriet i Fjordene. — Hvad Kontrollen angaar, anser jeg det for vigtigt, at det udtrykkelig udtales i Loven, at der skal være en virksom Kontrol, men jeg anser det for et Spørgsmaal, hvorvidt det er nødvendigt at gaa saa vidt, som Kommissionen har foreslaaet, nemlig at etablere en særlig Kontrol for Saltvandsfiskeriet; i det Mindste bør det være Gjenstand for nærmere Overveelse, om man ikke kan blive staaende ved de Bestemmelser, der i saa Henseende ere foreslaaede af Regjeringen. Hvad Ferskvandsfiskeriet angaar, synes det mig overordentlig helbigt, at der er en Paragraf, som indeholder Fredningsbestemmelser for dette. Det har været Noget, man har maattet beklage, at kunne se i April og Mai Maanedene den store Mængde, der føres til Lovs baade af Abborer og Gjedder netop i den Tid, da Fiskene burde have Fred. Jeg skal, hvad angaar Bestemmelserne om Opsynet og Kontrollen ved Ferskvandsfiskeriet, følge Regjeringen, idet jeg ogsaa antager, at den af Kommissionen foreslaaede Fiskerikommission vil blive et noget for vidtløftigt og unødvendigt Apparat. — Af mere i det Enkelte gaaende Bestemmelser i Loven skal jeg blot omtale § 1, hvori det hedder, at paa dansk Søterritorium skal det være tilladt at fiske. Det forekommer mig, at det Spørgsmaal ligger nær, hvad der forstaas ved dansk Søterritorium. Den høitærede Indenrigsminister mente imidlertid, at det vilde være vanskeligt i denne Lov at give nogen nærmere Definition deraf, og jeg tør heller ikke paastaa det Modsatte, men skal kun udtale, at det ligger saa nær at spørge, hvad der egent-